

Här får vi ta del av såväl professionellt tyckande som högst personliga, privata funderingar. Läs, förvånas, irriteras, känn igen dig själv eller låt dig bara roas...

10

STORA STARKA HUNDAR OCH MINDRE STARKA MÄNNISKOR

Med risk för att jag upprepar mig, det är nämligen tänkbart, till och med mycket troligt att jag närmast mig ämnet förut. För just detta att så många skaffar stora, starka hundar som de egentligen inte orkar hålla har länge fascinerat och förundrat mig. Jag ser dem ofta, såväl på mina egna hundpromenader som i mitt arbete. Men synen är i stort sett densamma och väcker i stort sett samma undran: Varför göra livet så svårt för sig när det ibland kan vara så enkelt? Men vi väljer alla våra utmaningar, små eller stora.

Att försöka lära sig hantera en stor och stark hund kan ju vara en sådan utmaning. Och faktum är att jag ibland måste slås av häpnad och fyllas av beundran när det nästan omöjliga, mirakulöst tycks det, faktiskt lyckas. För ibland kan problem som uppstår för att man har en alltför stor och alltför stark hund te sig tämligen oöverstigligen. När sedan dessa problem utvecklas och gränsen för vad som egentligen borde vara rimligt att åtgärda för länge sedan är passerad, så visar det sig ändå fungera, mot alla odds! Efter mycken möda och stort besvär, där både hund, hundägare och även jag emellanåt får slita ont så lyckas vi och plötsligt känns hunden inte längre alltför stor eller alltför stark – "bara stor och stark". Och vi begär inte det orimliga utan är nöjda och glada med våra resultat som vi hoppas ska bära hela vägen.

Ibland möter jag de stora, starka hundarna i ett tidigare skede, när det just har gått upp för hundägaren att den hund han eller hon införskaffade för sig så där sju åtta månader sedan börjar bli aningen svår att hålla kvar i koppel. Men problematiken är i stort densamma – hunden är för stor och för stark för att hundägaren ska kunna hantera den fullt ut! Och nu talar jag inte enbart om våra allra största hundraser som har en ganska hög mankhöjd, utan jag menar även de vi kanske lärt oss se som "normalstora" hundar.

För det är naturligtvis inte alltid hundens mankhöjd som avgör dess muskelstyrka eller ens dess mentala eller psykiska styrka! Även en förhållandevis liten hund kan självfallet ge sin husse eller matte en hel del att "bita" i. Men inte ens den allra starkaste och envisaste, mest ettriga lilla varelse lyckas med konststycket att släpa med sig sin matte, välta "motståndarens" husse för att sedan övermanna den mötande hunden. Till detta krävs något litet mer än trettio cm i mankhöjd.

Ibland möter jag de stora, starka hundarna innan de ännu hunnit bli varken stora eller starka. Och förr, innan jag visste bättre, brukade jag bli lyckligast då. För då tänkte jag och då trodde jag att nu, när de är som mest formbara, då skulle vi lära dem. Innan de ens hade insett hur stora och starka de egentligen var. För med stora hundar gäller ju ungefär detsamma som med hästar – de

får helt enkelt aldrig inse hur stora och starka de egentligen är i jämförelse med oss människor. Men skillnaden mellan människors inställning till hästar och hundar är bland annat att vi inte alltid inser hur stor och stark en hund är eller kan komma att bli! Alltså kraschade mina illusioner om att lära den stora hunden medan den ännu var liten. Det var för länge sedan, innan jag ännu till fullo insett att mitt arbete till så liten del egentligen handlar om hundar och till så stor del om människor.

Med tiden har jag fått lära mig att tålmodigt invänta rätt tillfälle att förmedla mina färdigheter och detta är, hör och häpna – först när mottagaren är mottaglig! Det är först när vi inser något och när vi är redo att åtgärda detta som vi också blir mottagliga för den information som kan leda oss till målet. Och detta gäller självfallet även för hundägare med stora, starka hundar. Om målet är att försöka lära hunden eller att själv styrketräna och bygga muskler eller att helt avstå från att införskaffa en stor hund är ju ett högst individuellt val.

Under tiden kan vi andra inte göra annat än att fyllas av förundran – och i nödfall ta några steg åt sidan eller försöka finna en lämplig tillflyktsort när vi möter den hund vars hundägare ännu inte närmast sig målet, som kanske inte ens vet om att det finns eller som fortfarande tror att det är ouppnåeligt. ◆

MICKIE GUSTAFSON, humanpsykolog, utbildad vid Göteborgs universitet och driver utbildningsföretaget Karisma. Hon har specialiserat sig på relationer såväl mellan människor som mellan människa/hund. Under drygt 25 år har Mickie arbetat inom områden såsom kommunikation, inläring, stress mm. Så kallade "problematiska hundar" har alltid ingått i verksamheten. Arbetet med dessa hundar och deras ägare var grunden för hennes verksamhet och det hon sedermera kommit att bli "känd" för. I verksamheten ingår också ett antal olika utbildningar för lärare, föräldrar, blivande kursledare och instruktörer.